

Sonet cu iz de brad visând în verde

Daniel Vișan-Dimitriu

În înfrățirea muntelui cu cerul,
Un singur nor e cel ce ar putea
Să știe taina care-o însoțea,
Căci el îi e, de-a pururi, temnicerul.

E norul care șoaptele-și mai plânge
Pe-un pergament străin de propriul lut
Din care s-a-nălțat și a trecut
Prin viața care pieptul încă-i strânge.

Din stropi cu iz de brad visând în verde,
Apar înșirui de gând stingher,
Ce se așază-n tihnă să-i dezmierde

Și să-i transforme-adâncul de mister
În amintirea care nu se pierde
A unui munte înălțat la cer.